

Karkó Ádám

Gárdonyi

Egyszer nyolc, ha lehettem,
bicajoztunk kezetlen.
Isti, a bátyám meg én
a Gárdonyi flaszterén.

Mint aki küllők közé
esett, lesz-e még övé
a bajnoki cím bicón?
Helyreáll az arcizom?

Karkó apám, jött bringán,
nem is nézett le énrám.
Mózes az öregeket
eltolta s közeledett.

Megemelt, mint egy macskát,
megtöltötte az Astrát
egzisztenciáinkkal,
nyomta neki, százig, hjoj.

Reszelt arcom megnézték,
időközben lett hát kék,
röntgen alatt sugár ért,
zúzott térdem hová mégy?

Anyám otthon nézett rám,
mitől ilyen a pofám?
Elrepültem szószárnyon,
megrendült az országom.

KARKÓ ÁDÁM (1997) költő. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészeti- és Társadalomtudományi Karán, magyar-történelem szakon tanul.

Ajtókeret

az ajtókeret a
helyén van
küszöbére sose lépj
egyik lábam itt a
másik ott hol kint
hol bent lobogok
szívem zakatol
egyre zajosabb
és zajosabb
dörömböl zúg
kattog zörög
büszke tudóm
lassú gonddal
pátyolgatja gyengéd
teste körbefonja
így öregszem
fiatalon szívem
egyre gyorsabb
még hallgató
fülek is hozzá-
tapadnak szeretve
kivirult vöröslő
arcon ott a csaló
komolyság
hol ez egyszer
sem fog leállni
és ezegyszer
hiszem is

az ajtókeret a
helyén van
ballábbal lépjek előre
jobbal lépjek előre
az ajtó mögött isten vár
az ajtó előtt Éva áll
Mennyország

Szemek

Húgomnak

Rágódnod felesleg lesz
a tinédzserkor alkonyán.
Otthonodat elhagyatva
túllépdelsz a nagyszobán.
És akkor mind nézünk majd!

Kővé dermedt látomás
lesz a gyerekkor, a véglet.
Ilyenné váltál, ami vagy épp,
ez jellemezhet, holnapig, végleg.
És akkor mind nézünk majd!

Vonat indul Esztergomból
halkan, akár a múlt-virág.
Aggódnod oktalan lesz,
ahogy érzel, úgy csináld.
És akkor mind nézünk majd!

Közeledj, mint órában rozsdá.
Kopogj be ablakom keretén,
lábam földet ér, érinteni jó
a poklot a legtetején.
És akkor mind nézünk majd!

És akkor együtt nézhetünk.